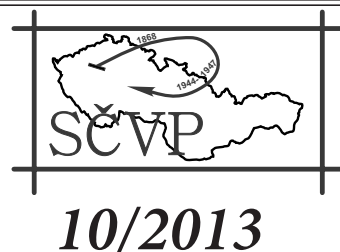

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

ROK

Čas roku za plot skočil
a větví vánoční
na nás mává.

A zase shon a hemžení lidiček
po zemi.

Šepot jde krajem, hvězda se na nebi
jasní,
že děťátko se ve chlévě narodilo, všichni
tam pospíchají.

Ta legenda nás v zimním čase
nadějí rozechvívá, lásku do srdcí
vkládá.

Tu něžnou lásku, tu něžnou naději
v dobro
té lidské chásky.

Nadja Kinská

Ze zasedání CV SČVP

Dne 27. 11. 2013 proběhlo v Praze poslední letošní zasedání Celostátního výboru. Kromě plánu zasedání na příští rok bylo schváleno i konání Sněmu.

Během zasedání došlo na gratulaci čestnému členovi **Josefu Holcovi** k jeho 95. narozeninám. Další příjemnou událostí bylo schválení čestného členství na návrh regionu Vyškov pro **Václava Pěničku** a na návrh regionu Olomouc pro **Vladimíra Poláka**. Oběma za jejich dlouholetou a obětavou činnost v našem Sdružení.

Zprávy vedoucích o činnosti jednotlivých komisí najdete na stránce č. 2 a 3 uvnitř listu. Na zasedání byli kooptováni noví členové CV: Alena Trojovská, Václav Porazík, Miroslav Nerad a Josef Krouský za odstoupivší Emilií Šimánkovou, Vladimíra Poláka a Josefa Řepíka.

Kromě toho oznámili konec své činnosti v komisích PhDr. Miloslava Žáková CSc. a Roman Štěr. Řešení obsazení těchto komisí rozhodne lednová schůze Předsednictva. Do budoucna vznikne nová komise pro internetové zpravodajství která do své činnosti zahrne i vydávání Zpravodaje.

Termíny zasedání v roce 2014:

- 29. 01. 2014 Předsednictvo
- 26. 03. 2014 Předsednictvo
- 23. 04. 2014 Sněm SČVP
- 25. 06. 2014 Předsednictvo
- 29. 10. 2014 Předsednictvo
- 26. 11. 2014 CV SČVP

Místo konání je stále stejné - hotel Legie v Praze, čas taktéž - 10:00! Prosíme, zaznamenejte si tyto termíny do kalendáře ať se příště vždy sejdem v plném počtu.

Delegáty do Sněmu si musíte podle Stanov zvolit na vašich Valných hromadách jednotlivých regionů. Konkrétní počty delegátů z jednotlivých regionů si vyžádejte telefonicky buď u hospodárky paní Nečasové, nebo tajemníka L. Sazečka.

Předpokládáme také, že si jednotlivé regiony vyberou delegáty zodpovědné a že celý Sněm bude schopen zvolit nový Celostátní

výbor a tak potvrdit další činnosti a směřování našeho Sdružení.

Lubomír Sazeček tajemník Předsednictva

Jak si vedlo naše občanské sdružení v letošním roce 2013

Rok 2013 byl pro naši komunitu velmi významným mezníkem. Kromě běžné velmi dobře vykonávané rutinní práce všech našich členů, jako je setkávání krajanů v jednotlivých regionech a celoroční práce regionálních a celostátních orgánů, to především byla organizace vzpomínkových akcí k 70. výročí uctění památky obětí jedné z největších tragedií, která potkala volyňské Čechy na Ukrajině. Bylo to bestiální zničení Českého Malína a vyvraždění jejich obyvatel nacistickými vrahy.

Náročnost tohoto pietního aktu dokumentuje skutečnost, že byla pořádána na třech místech ve dvou státech a to na Ukrajině v Českém Malíně a v naší republice v Novém Malíně a v Žatci. Kromě toho, byla za naší finanční účasti zajištěna i příprava a uveřejnění pořadu o volyňských Čechích na ČT2 „Volyňští“, v den oslav vzniku ČSR 28. 10. 2013. Nejsložitější byla příprava pietní vzpomínky na Ukrajině. Podařilo se nám zajistit dopravu části našich krajanů i dvěma letadly, které poskytlo Ministerstvo obrany. Všechny akce proběhly velmi důstojně i za účasti zástupců našich státních představitelů. Musím poděkovat Vám všem, kteří jste se na tomto významném aktu spolupodíleli. Přispělo to také celostátně dostat do povědomí našich občanů důležité informace o volyňských Čechích, které mohou pomoci i k řešení částečné nápravy křivd spáchaných na nás sovětskou vládou při okupaci Polska dne 17. září 1939.

Jednou z vůbec neřešených otázek je konfiskace našeho společného majetku na Ukrajině jako byly školy, klubovny, tělocvičny, taneční a divadelní sály, hasičské zbrojnice, které dodnes Ukrajinci používají a Sdružení za ně nedostalo nic. Dnes se musíme doprošovat a tvrdě platit za místo pro organizaci našich akcí. Všechny ostatní naše aktivity, včetně vydavatelské činnosti jsou uveřejňovány na našich webových stránkách www.scvp.eu, které bychom měli sledovat a navštěvovat. Všem Vám upřímně děkuji za práci pro SČVP.

Vaše Jaromíra Němcová Ničová

Z VAŠICH DOPISŮ

Vážená redakce,
reaguji na příspěvek paní Vlasty Niebaurové, rozené Čurdové ve Zpravodaji č. 8/2013. Pocházím z Českých Ozeran a od roku 1947 bydlím v obci Medlov u Uničova. Rodinu Františka Čurdy dobře znám.

Měli malinký domeček na dolním konci obce u hasičské zbrojnice, dřevěný můstek přes potok, stodůlka, chlívěk, kravka a pra-

se. Dnes už nic z toho nestojí. V té malé chaloupce, ale byly dveře otevřené pro všechny dobré lidi. Tam byla centrála. V troubě pečený buček, na stole láhev něčeho ostřejšího, vždycky pohostinnost a dobrá nálada.

Můj dědeček Josef Vorel s panem Čurdou kamarádil, chodil tam hrát karty, „dardu“. Někdy vzal i harmoniku a zpívalo se až do rána. Občas některý z hostů skončil pod mostkem v potoku, ale vždycky u toho byla spousta legrace.

Často vzpomínám i na svoje rodiče – rodinu Vorlových. Z války si zachránili jen holý život, za ničím se nehnali, nezáviděli si, ale uměli žít. Často se navštěvovali, pojedli, popili a zpívali a zpívali. Do života nám dávali takové morální zásady, svým příkladem, jaké by nám nedala žádná škola.

Vlasta Kačerová Medlov

Michna-Sergijevka

Chtěla bych ve Zpravodaji SČVP věnovat vzpomínku na vyvraždění třiceti lidí a vypálení části vesnice Michny-Sergijevky. Nebyla to taková katastrofa jako v Malíně, přesto při vzpomínce to připadá, jako by to bylo dnes.

Jedenáctého listopadu uplynulo 70 roků, kdy Němci obklopili vesnici. Nejprve létala dvě letadla, která střelila, potom šli pěšáci po vesnici, zahnali lidi do domů, tam je kulometry střelili ode dveří. Někde stáli jenom venku pod okny a střelili a pak dům zapálili. Takže ranění i těžce se vyplazili ven a tak se buď zachránili a nebo později na zranění zemřeli. Jako Josef Bělohávků, kterého postřelil Polák, se kterým chodil do školy.

Když viděli Josef Pižl a Vladimír Hendl co se děje, tak se rozhodli k odvážnému činu. Vzali bílou plachtu, doklady od dodávek a šli proti Němcům. Důstojník, který jel v osobním autě vystoupil a ptal se co chtějí. Oni řekli: „Proč nás střelíte, dodávky odvezdáváme“. Němec nařídil vraždícím, aby nastoupili na nákladní auta a jeli k další části vesnice, která byla od školy a evangelického kostela vzdálena asi 300 až 500 metrů. Tam byli také paní Králová, Jaroslav Holický a Vladimír Holický, aniž by věděli, že to stejné udělali před školou. Němci měli na autech kulometry namířené proti nim, zastavili auta a Němec řekl: „Pochyptejte krávy, prasata“. Museli jim je ještě pomoci naložit na auta a pak řekl: „Běžte na druhý konec vesnice, jsou tam ranění“. Na druhém konci vesnice šli prosit Vl. Kendík, Z. Beneš a S. Beneš. Němci je odvezli a řekli: „Jestli najdeme jenom jednoho Banderovce, tak Vás zastřelíme“. Vrátili se až pozdě večer.

Na druhý den se narychlo udělaly rakve (spíš bedny), protože nebyl čas hoblovat prkna a také jsme nevěděli, jestli se Němci nevrátí a nedokonají dílo zkázy.

Mnohý z nás si klademe otázku. Proč a za co muselo ve Volyni zemřít tolik nevinných lidí a malých dětí? Jediná odpověď je: Proto, že Hitler rozpoutal tu hroznou válku. Vždyť jsme tam žili v míru a přátelství jak s Poláky, Němci, Ukrajinci i Židy. Vesnice Natalin byla německá, žily tam jenom dvě rodiny české, Hrabovští a Novotní. Novotný byl mamčin bratr, takže jsme tam hodně jezdili a kamarádili jsme s německými dětmi. Když Hitler přepádl SSSR, tak hned Němce odvezli do pohraničí. Víme, že Poláci byli hodně s Němci, ale nic jiného jim nezbývalo, když nechtěli být povražďeni Benderovci. Vedle Michny byla polská vesnice Alexandrovka, tam Banderovci hodně mužů zavraždili, ženy se odstěhovaly do Lucku a Banderovci vesnici do základů vypálili.

V loňském roce jsem konečně navštívila Michnu. Nás tam žilo 54 rodin, nyní tam žije jenom 9 rodin. Lepší domy zbourali a odvezli. Ty horší nechali spadnout, mamčin hrob jsem nenašla vůbec. Po Alexandrovce není ani památka, jen samé keře.

Tak se starají o tu svou samostatnost (Batkyvščinu), pro kterou muselo tolik nevinných lidí trpět a zemřít!

Marie Pechanová Holická

Krátce o počtu krajanů

a o krajaňských spolcích na západní Volyni

V tomto krátkém příspěvku bude pojednáno o počtu nereemigrujících Čechů na západní Volyni v časovém rozmezí od roku 1947 až do současnosti a o krajaňských spolcích ve městech Rivne, Dubno (oboje Rivenská oblast) a Lutsk (Volyňská oblast). Zjištěná data vyplývají z výzkumu autora článku na západní Volyni v červenci a v srpnu 2013 a ze studia literatury i archivních pramenů za účelem sepsání disertační práce.

Při bližším zkoumání archivních materiálů ve Státním archivu Volyňské oblasti ve městě Lutsk a ve Státním archivu v Rivenské oblasti ve městě Rivne je patrné, že údaje věnující se národnostnímu složení jednotlivých oblastí (administrativně kraje) a rajónů (administrativně okresy) v roce 1944 a 1945 nejsou pro pochybné údaje zcela vhodné. Pokud bychom sečetli celkový počet Čechů v Rivenské oblasti v lednu/únoru 1944 a počet Čechů ve Volyňské oblasti v září 1945, dostaneme nespolehlivý údaj 32.681 Čechů (navíc bez Žitomirské oblasti).

Je tak nutné zaměřit se na jiné zdroje. Již v roce 1945 došlo v Československu k usídlení volyňských Čechů – příslušníků 1. československého armádního sboru účastníků se Karpatsko-dukelské operace a bojů na území Československa. Počet příslušníků armádního sboru byl minimálně 10.526 a z toho se 2.336 vojáků vrátilo zpět na Volyn. V roce pak 1947 mělo být z Volyně přesídleno 34.122 osob, z toho obdrželo souhlas s přesídlením 34.010 osob a reemigrační akce se skutečně zúčastnilo 33.077 osob. Z údajů vyplývá, že nepřesídli 1.045 osob, přičemž souhlas k reemigraci mělo 933 osob. Dále se uvádí, že 32 osob zemřelo v transportních vlacích cestou do Košic během reemigrační akce. Tento počet bychom museli z počtu nepřesídlených Čechů odečíst, neboť 33.077 osob bylo skutečně dopraveno do Československa. Uvedené údaje jsou však pouze přibližné, někteří jednotlivci nemohli být do reemigrační akce započítáni. Byli např. vězněni v sovětských gulazích. V archiváliích ukrajinských oblastních měst se v letech 1948 a 1952, tedy za nadvlády Sovětského svazu, uvádělo pouze městské a venkovské obyvatelstvo bez národnostního rozlišení.

V roce 1989 se pak uvádí, že v Rivenské oblasti žilo 637 Čechů a 201 Čechů žilo přímo ve městě Rivne. Dne 21. 5. 1991 pak vznikla Společnost České a Slovenské Matice volyňské v Lutsku, která měla v roce 1995 324 členů. Celkově však v Lutsku žilo 478 Čechů. Dne 19. 4. 1991 vzniklo Dubenské československé kulturně-osvětové sdružení Jana Amose Komenského na Ukrajině Stromovka, které mělo v roce 1995 200 členů. Tyto krajaňské spolky doplňovala Česká společnost ve městě Rivne založená 27. 1. 1991 o počtu 300 členů v roce 1995. Počty členů i samotné spolky se měnily. Uvádí se, že spolek Stromovka měl v roce 2006 pouhých 100 členů (zřejmě mylný údaj) a že rivenský spolek Česká společnost již v roce 2008 neexistoval. Na něj však dne 7. 3. 2011 navázal spolek s názvem Česká beseda. České krajaňské spolky na Ukrajině zastřešovala od 7. 4. 1990 (Česko-slovenská společnost) kulturně-osvětová společnost Jana Amose Komenského s cílem zorganizovat českou menšinu na Ukrajině pro vyjednávání s ukrajinskou a s československou vládou o možnosti přesídlení do Československa, kvůli Černobylské havárii. Z přesídlení Čechů z Rivenské a

Volyňské oblasti však nakonec sešlo a repatriace byla umožněna pouze Slovákům. Reemigrovali pouze Češi z vesnic Malá Zubovština a Malinovka.

Po přesídlení obyvatel slovenského původu změnilo krajaňské spolky své názvy a „počeštily se“. Při sčítání lidu v roce 2001 žilo v Rivenské oblasti 333 Čechů a 84,1% uvedlo ukrajinštinu jako svůj rodný jazyk. V červenci 2013 pak ve Volyňské oblasti fungovalo Sdružení Čechů Matice volyňská v Lutsku o počtu 220 členů s předsedou Svjatoslavem Koloskem. V červenci a v srpnu 2013 však docházelo k reorganizaci sdružení a ke kvantitativní proměně členské základny pro úmrtí nebo pro neplatnost členství. Členové jsou z města Lutsk, ale i z okolních vesnic, ze Strumivky (česky Stromovka), Horochova i z Boratína. V Rivenské oblasti pak měl spolek Česká beseda ve městě Rivne v červenci 2013 72 členů, z toho 28 krajanů a 44 studentů bohemistiky, sympatizantů či osob nějakým způsobem spřízněných s Českou republikou. Členové jsou výhradně z města Rivne a předsedou je rektor Vysoké školy slavistiky v Rivne prof. Ruslan Postolovskij. Ve městě Dubno je Dubenské české sdružení Stromovka s předsedkyní JUDr. Antoninou Ponomarenkou. Tento spolek měl v červenci 2013 264 členů z města Dubno a Zdolbuniv (Zdolbunov), ale i z okolních vesnic Mirohošč (Mirohošť), Molodava (Moldava), Semiduby či Verba. Zastřešující organizací je od 30. 5. 1995 Česká národní rada Ukrajiny v Kyjevě v čele s předsedkyní prof. Ludmilou Muchinou. Spolky ovšem jednájí samostatně. Podle sčítání obyvatel v roce 2001 bylo na Ukrajině 5.917 Čechů a z toho 1.190 považovalo češtinu za svůj mateřský jazyk.

Literatura: Dluhošová Helena: 1996 – Vystěhovalectví na Ukrajinu. Češi v cizině 9. Praha: Ústav pro etnografii a folkloristiku ČSAV: 48-66; Drbal Alexandr: 2004 – Češi na Ukrajině. Češi v cizině 12. Praha: Etnologický ústav AV ČR: 44-68; Hofman Jiří – Širc Václav – Vaculík Jaroslav: 2004 – Volyňští Češi v prvním a druhém odboji. Praha: Český svaz bojovníků za svobodu; Kokaisl Petr a kol.: 2009 – Krajané: Po stopách Čechů ve východní Evropě. Praha: Za hranice – Společnost pro rozvojovou spolupráci při Provozní ekonomické fakultě ČZU v Praze; Рівненська обласна державна адміністрація: 2008 - національно-культурни товариства Рівненщини. Рівне: Рівненська обласна державна адміністрація; Vaculík Jaroslav: 2001 – Dějiny volyňských Čechů III. Brno: Masarykova univerzita; Візитів Юлія: 2008 – У пошуках істини: переселення чеської етнічної спільноти з воліни у 1946-1947 роках на прикладі Дубенщини. Ін Чехи і Дубенщина. Дубно: Державний історико-культурний заповідник М. Дубно, Дубеньке чеське товариство „Стромовка“: 74-77; Brouček Stanislav – Grulich Tomáš: Domácí postoje k zahraničním Čechům v novodobých dějinách (1918-2008). Praha: Public History s.r.o., Etnologický ústav AV ČR; Státní archiv v Rivenské oblasti; Státní archiv Volyňské oblasti v Lutsku.

Mgr. Luděk Jirka

Zpráva o hospodaření

se objeví až po Novém roce. Předběžně jsme díky mimořádným výdajům spojeným s výročím vypálení Českého Malína a tvorbě dokumentu „Volyňští“ hospodařili se saldem okolo 160.000Kč. Toto saldo se pochopitelně ještě může do konce roku snížit.

Zpráva o činnosti Historicko-dokumentační komise (HDK) za rok 2013

Komise se soustředila na dokončení úkolů uvedených v plánu činnosti na rok 2012. Jednalo se o dokončení práce na Volyňském kalendáři a Internetové Volyňské knihovně. Uvedené úkoly nebyly splněny proto, že členové komise se soustředili na přípravu výstavy Návraty a v tomto roce na nich bylo průběžně pracováno, ale dokončeny nebyly.

Z úkolů stanovených na tento rok se podařilo uspořádat besedu o České Matici Školské. Konala se 9. listopadu, v hotelu Legie za účasti šesti osob. Úvodní slovo pronesl předseda HDK. Informace o činnosti Matice nás prostředkoval Ing. Josef Vlk. Byla vytisknuta malá brožúrka s názvem Muži Matice, kterou přítomní dostali jako malou pozornost. Autorem textu je Ing. Josef Vlk.

Ve stádiu příprav zůstala konference s pracovním názvem po stopách zločinu proti lidskosti, kterou za HDK připravuje Mgr. Dagmar Martínková – ve spolupráci s Pedagogickou fakultou Univerzity Karlovy.

Pro vydání Dějin Volyňských Čechů v Ukrajinštině byla vypracována předsedou HDK a Mgr. Martínkovou obrazová příloha.

S pracovníky oddělení novodobých českých dějin, Mgr. Petrem Skálou a PhDr. Stanislavem Slavíkem bylo dojednáno doplnění jednoho panelu do expozice Národního muzea o volyňských Čechích, instalovanou v Městském muzeu v Podbořanech. Panel bude pojednávat o osudech krajanů po roce 1947.

V současnosti (listopad 2013) má komise šest členů: Jaroslav Bača – jednatel, Bc. Miroslav Cingroš, Mgr. Danuše Mannová, Mgr. Dagmar Martínková, Roman Štěr a Ing. Josef Vlk. Členství v komisi ukončil se zdravotních důvodů Josef Řepík. Navždy nás opustil Ing. Miroslav Rampas, který do poslední chvíle zajišťoval komunikaci a výměnu materiálů s pracovníky bývalé české školy ve Zdobunově.

Po zralém uvážení všech skutečností jsem se rozhodl na posledním celostátním výboru sdružení požádat o okamžité uvolnění z funkce předsedy komise a to z toho důvodu toho, že považuji kritické připomínky některých členů týkající se činnosti komise za oprávněné a cítím se za současný stav v komisi zodpovědný. Důvodem je rovněž nedostatek času a problémy ryze soukromé. Tímto bych chtěl všem členům sdružení poděkovat za spolupráci a podporu a nově zvolenému předsedovi přeji hodně zdaru v jeho práci.

Roman Štěr

Informace O činnosti Rady ČK v roce 2013

1. Poradenská činnost pro (černobylské) krajanů kteří mají zájem o přesídlení do ČR včetně interpelací na MV ČR.
2. Spolupráce s SČVP a OS SPEKTRUM při přípravě a realizaci vydání ukrajinského překladu 3. dílu knihy Jaroslava Vaculíka „Dějiny volyňských Čechů“.
3. Konzultativní činnost a vedení bakalářských, resp. diplomových prací studentů univerzit po problematice reemigrace a usídlení černobylských krajanů v ČR.
4. Ve spolupráci se Slezskou Univerzitou v Opavě a Moravskoslezským muzeem v Opavě sestavování databáze perzekuovaných Čechů na Ukrajině.
5. Jednání s Československou obcí legionářskou o účasti na projektu Legie 100.

Plán činnosti na 2014:

Pokračování činnosti v p. 1; 3, 4, 5.

Příprava článků o významných osobnostech českého původu – žertvách stalinských represí ve východní části Volyně a získání jejich vědeckého dědictví pro překlad do ČJ a následnou publikaci.

B. Iljuk

Válečná léta plukovníka Jaroslava Žitného

Plukovník Jaroslav Žitný se narodil 25. 3. 1919 v Kupičově na Volyni u Kovelu a zemřel 23. 2. 2008 v Praze. Ve čtyřicátém roce nastoupil prezenční službu v Rudé armádě ve vojenské posádce v Lipecku. Rychlým postupem fašistických armád ustupuje J. Žitný se svou jednotkou přes Smolensk a Orel až ke Stalingradu.

Koncem června 1942 začalo druhé obranné tažení Velké vlastenecké války. Nejdůležitější byla obrana Stalingradu a severního Kavkazu. U Stalingradu probíhaly nevídané urputné boje. Nejméně třikrát denně šli vojáci do útoku. Déle než pět měsíců trvala obrana města na Volze. V obranných bojích v prostoru traktorových závodů byl v zimních měsících 1943 těžce raněn. Léčil se v Alma-Atě a pak, neschopný polní služby, pracoval na vojenkomatě v Nižním Tagilu na Uralu. V červnu 1944 vstupuje do 1. čs. armádního sboru v SSSR. Je zařazen k tankové brigádě, ve které dostává funkci velitele tanku. S tankovou brigádou prošel celou Karpatsko-dukelskou operací.

V těžkých dukelských bojích poskytl pěším jednotkám neocenitelnou pomoc spolu s dělostřelctvem právě tanky. Naši tankisté bojovali ve značně členitém a těžko dostupném terénu a všude prokazovali velké hrdinství. V těchto bojích utrpěli těžké ztráty. Když k 22. 9. zbylo v tankových jednotkách jen šest bojeschopných tanků, byly soustředěny do jedné skupiny pod velitele npor. R. Tesaříka. Koncem září a začátkem října se s tanky dostaly k Barvinku. Tank J. Žitného dostal zásah a shořel.

S novým tankem se J. Žitný dostal přes Dukelský průsmyk a dále do Kežmarku, kde byla 1. čs. samostatná tanková brigáda soustředěna po těžkých bojích na Dukle. Začala příprava na další boj. Nejtěžší boj na polském území svedli naši tankisté o město

Twořkóv, které nacisté změnili v pevnost. V těchto bojích shořel J. Žitnému druhý tank.

Před nimi byla Ostrava – ocelové srdce republiky. Tankisté měli těžkou situaci, rozbahněný terén, fašisté kladli houževnatý odpor v předem vybudovaných postaveních. U Dolní Lhoty dostali do tanku tři zásahy, ale našťástí tank neshořel. Přestože hitlerovci dělali všechno možné, aby našim vojákům ztížili postup k Ostravě, útok se nedal zastavit. Dne 30. 4. 1945 se naše tanky dostaly do ulic Vítkovic. Tank J. Žitného byl druhý, hned za Ivasjukovým, když přišel rozkaz přejet most M. Sýkory. A pak další útok ve směru Moravský Beroun, Olomouc. Tam se J. Žitný s tankem zúčastnil posledních bojů. Pak již následovala cesta do osvobozené Prahy. Po skončení války zůstal J. Žitný v Československé armádě. S tankovou jednotkou se zúčastňuje bojů proti banderovcům na Slovensku, studuje na vysoké vojenské škole, slouží v různých velitelských funkcích. V roce 1965 přichází vyučovat na vojenskou katedru Univerzity Karlovy v Praze. Později je zde náčelníkem vojenské přípravy.

Za svou bojovou cestu obdržel čtrnáct vyznamenání, mezi nimi Čs. válečný kříž, Polský válečný kříž, medaili Za chrabrost a jiné. Cesta do vlasti nebyla snadná. Plukovník Jaroslav Žitný si musel cestu domů, do vlasti, tvrdě vybojovat.

S úctou a láskou vzpomíná neteř

Ludmila Fňukalová

V zemi našich předků pokračování

Na páteční den vznikl neurčitý plán navštívit Michnu-Sergijevku, či Luck nebo Běrestečko. Cestou do Lucka se už však pomalu vyjasňovalo, že Sergijevka je úplně mimo trasu a bude problém se do ní dostat. Nechali jsme to na situaci, jaká vyplyne a co a kam dál pojedeme. V informacích na nádraží jsme poskytli naši mapu a proběhla velká porada mezi kasami. Ještě se do debaty zapojil muž za námi, který se shodou okolností ukázal jako potomek Čechů. Výsledkem byl čas a číslo nástupiště, odkud nás maršrutka doveze do města, odkud můžeme pokračovat dál (nikdy nevíte, jestli pojedete odtud nějaký taxík... a přece jen už bylo odpoledne). V samotné maršrutce jsme se rozhodli definitivně, že pojedeme na konečnou a to do Běrestečka, tam si prohlédneme historické památky pojící se s kozáckým střetnutím a pak „třeba“ něco pojedeme zpět do Dubna. Cestou se nám však místní vysmáli, že do Dubna se už nevrátíme a že v Běrestečku přespíme. To jsme neschválili již s myšlenkou na to, že bychom přišli o tu výbornou večer, která je na hotelu každý den. Konečně i snídání jsou jedinečné! V maršrutce pro 23 sedících pasažérů nás bylo doslova namačkáno asi 60 a byly okamžiky, kdy jsem nevěděla, jestli stojím na své noze a zda se potím já, nebo ti kolem mě. Po hodině mě začaly dřevěnět ruce a to také konečně začali vystupovat pasažéři a tak už bylo možné přešlápnout z nohy na nohu, případně přechytit se tak, jak to bylo zrovna pohodlné.

Cesta byla dlouhá a náročná, skoro dvě hodiny. Po vystoupení jsme zjistili, že máme asi hodinu času do odjezdu maršrutky do Dubna. Samotný památný areál kozáckého střetnutí ze 17. století se nachází asi 5 km za městem, ale našťástí domorodí obyvatelé poradili, že pojedeme maršrutka, která nás přiblíží a tak se i stalo. Na místě bojů mezi Poláky (pod vedením polského krále) a ukrajinskými kozáky (pod vedením hetmana Bohdana Chmelnického) byl postaven opevněný klášter asi roku 1651, právě tam, kde se nacházelo nejvíce hrobů. Vedle hlavního chrámu bylo muzeum, kde měli krásné archeologické nálezy vykopané na místě bojiště až někdy z 60. let 20. století. Expozice byla zdařilá, jen bylo málo času. Před kostelem pod sklem bylo možné vidět mohyly z kostí bojovníků, která zde byla postavená zcela původně. Naproti kláštera byl vysazen kozácký háj s monumentální sochou kozáků. Kolem stánky s národními kostýmy, vyšívané košile s ukrajinskými vzory, sukně, šaty, kabelky, ozdoby do vlasů. Celé okolí se pravděpodobně připravovalo na nějakou slavnost. To nám také později potvrdili. Již dnes se zde stavělo kozácké ležení a další dva dny se zde bude bojovat. Novodobí kozáci se již očividně sjíždějí. Protože jsme stáli a čekali na maršrutku úplně blbě, ale to nám poradil řidič beztak nerozuměl, maršrutka nám ujela. Bylo kolem sedmé večer. Jeden ochotný „kozák“ nás navedl na slečnu v kafetérii Julie a ta nám dohodla svoji maminku, že nás odveze. Za chvíli přifřčela dodávka a my jsme vyjeli směr Dėmidovka a nakonec ještě dál do Mlynova. Paní byla velmi ochotná, zjistila nám i na nádraží spoje přičemž si nenechala vnutit ani hřivnu za odvoz.

Od ní jsem také dostala informace o možnosti stanování a pobývání na Běrestečku se zaručenou domácí stravou, včetně vykreslení každoročních kozáckých bojů na místě skutečných událostí. Později jsem se dočetla, že bitva údajně byla velmi krutá a trvala 14 dní! Již tehdy Ukrajina zatoužila po samostatnosti, ale bohužel jako ve většině případů jí to opět nevyšlo. *dokončení příště*

Dagmar Martinková-Maňhalová

Česká družina a volyňský Čech Dr. Václav Vondrák

V příštím roce 2014 oslavíme 100.výročí vzniku České družiny, což byl základ budoucích Československých legií. Považuji za víc než vhodné připomenout si tuto významnou historickou událost z důvodů významného podílu volyňských Čechů na jejím vzniku.

V srpnu 1914, kdy byla oficiálně vyhlášena válka, se většina Čechů žijících v Rusku neprodleně ujala aktivity. Chápali tuto válku jako boj Slovanů proti germánské hrozbě a tudíž i za povinnost nabídnout všechno pro vítězství Slovanství. Velmi brzy se obrátili na ruskou vládu s žádostí o povolení výstavby české vojenské jednotky. Tyto snahy se prakticky současně objevily na několika místech jak u krajanů v Moskvě, tak v Sankt-Petěrburgu i v Kyjevě. Protože největší počet Čechů se nacházel v okolí Kyjeva, bylo rozhodnuto, aby se vojenská skupina začala sbírat zde. Krátce po vyhlášení výzvy ke sbírání družiny se začali scházet první dobrovolníci. Z řad volyňských Čechů jich jen v roce 1914 vstoupilo asi 244.

Většina volyňských Čechů na konci 19.století přijala nejen pravoslaví, ale stala se i ruskými poddanými. Počátek války tak pro ně znamenal povolání do carské armády. Jen málo Čechů z Volyňské gubernie, asi 5% si ponechalo rakouské občanství z různých důvodů. Tato skupina obyvatel, lépe řečeno vybrané ročníky, byla automaticky vyzývána rakouskými úřady ke vstupu do rakouské armády. V případě projevu sympatií k Rusku, čemukoliv slovanskému nebo dokonce při podání přihlášky do České družiny se dotyčný octl na seznamu zrádců, nevyjímaje dárce financí na podporu československého odboje.

Od samých počátků existence družiny se plně zapojil a brzy se také stal vůdčí osobností těchto aktivit volyňský Čech Dr. Václav Vondrák. Narodil se v Semidubech roku 1880. Později se jeho rodina přestěhovala do Zdolbunova. Vystudoval práva v Kyjevě, vstoupil do Sokola a brzy se stal v Kyjevě jeho starostou. Vydával časopis Ruský Čech a v roce 1908 se stal zemským poslancem za Volyňskou gubernii. V Kyjevě také vlastnil hotel Praha, ve kterém vytvořil reprezentační české centrum. Od počátku tvorby československého odboje poskytl hotel jako jeho zázemí a současně jako prozatímní štáb České družiny.

Byl to právě Václav Vondrák, který u náčelníka kyjevského vojenského okruhu generála N.A.Chodoroviče vymohl prostory v Michajlovském klášteře pro vznikající Českou družinu, kdy už dočasné prostory přestaly vyhovovat. Také byl velmi brzy nazýván jako plnomocník České družiny. Pravidelně navštěvoval hlavní stan vrchního velitele Jihozápadního frontu, cestoval do Sankt-Petěrburgu, aby se domohl zrušení různých omezení které platily pro Čechy s rakouským občanstvím. Na moskevském I. sjezdu Svazu českých spolků na Rusi v únoru 1915 byl zvolen předsedou vojenské komise. O rok později se stal předsedou Svazu.

Od počátku války proudivo do ruského zázemí velké množství slovanských zajatců, prvním centrem se stal Kyjev. Vojenská komise Svazu čs. spolků proto od počátku vyvíjela aktivitu ve prospěch zubožených zajatců zpočátku, aby jim bylo poskytnuto minimum lidských životních podmínek. V další fázi tu byla myšlenka připravit masu zajatých Čechů a Slováků, aby se mohli stát dělníky ruského válečného průmyslu a později i dalšími dobrovolníky České družiny.

Pod vlivem Václava Vondráka vydal v prosinci 1915 štáb kyjevského vojenského okruhu rozkaz, kterým se zřizovala „Zvláštní komise pro ochranu a rozřídění zajatých Slovanů v obvodu kyjevského vojenského okruhu“. Brzy na to doktor Vondrák vypracoval pravidla o využití zajatců (a zejména za jakých podmínek) na práce v soukromých průmyslových podnicích, které byly schváleny v dubnu roku 1916. Pro zajatce byl velmi důležitý i ten fakt, že současně byli přednostně umísťováni do podniků vedených Čechy, nebo také ve vlastnictví Čechů (např. továrny Gretter a Křivánek, Nejedlý a Ungerman, česká vozovka atd.).

Václav Vondrák pravidelně navštěvoval zajatecký tábor v Dárnici, kde se všemožně snažil napravovat věci ve prospěch slovanských zajatců od zásobování po zlepšení administrativy tábora. Zajišťoval dodávání časopisu Čechoslovan. Pro členy sokola vymohl účast na cvičení kyjevského sokola, nebo daroval do tábora asi 80-ti svazkovou knihovnu. Jediné byly jeho návštěvy a besedy se zajatci, kdy přinášel nové informace o formování České družiny, dění ve Svazu, posunech na frontě a vůbec celkově posiloval jejich národní vědomí a naději. Předem tak získával nové dobrovolníky do České družiny, na což později někteří legionáři vzpomínali s láskou: „Dnes, kdy po celé řadě let vzpomínám na svůj pobyt v darnickém táboře a na dojmy tam prožité, chápu teprve, jak včasné zasáhnutí našich dobrých českých lidí v Rusku do dějů darnického kláštera vzpružilo zdeptanou duši českých zajatců“.

I přes to kolik Václav Vondrák pro vznik družiny a další československý odboj udělal, nedostal se mezi vyvolené budoucího pana prezidenta T.G.Masaryka. V době obsazení Volyně bolševiky v letech 1917-1918 byl vězněn. Poté uprchl k dobrovolné armádě generála Děnikina a ten jej vyslal jako svého delegáta do nově vzniklé Čs. republiky. Zde již zprávy o této osobnosti pomalu končí. Dále víme již jen tolik, že v roce 1927 emigroval do Paříže a asi po 2.světové válce do Santiago de Chile, kde v roce 1962 umírá.

Výzva: Prosím ty, co by cokoliv věděli o životě V. Vondráka a jeho rodině v Semidubech, Zdolbunově či pak v ČR a později, prosím ozvěte se na: dagmar.manhalova@seznam.cz. *D. Martinková*

Naše cesta do Mirohoště

Často na těchto stránkách čtu poznatky a zážitky ze zájezdů na Volyň do našich rodných obcí. A protože jsem také v září navštívila svou rodnou obec Mirohošť, rozhodla jsem se, že se s Vámi všemi také podělím o své zážitky z této cesty. Tato cesta z naší strany byla taková (možná i bláznivá) hurá akce. Jet na jeden den na Ukrajinu, dva dny tam pobýt a zase hned jet domů je opravdu trochu hurá akce.

Začátkem srpna mi totiž zavolala dcera mé sestřenice, že by se ráda podívala do Mirohoště na dům kde se narodila její maminka. Pojede s námi Ukrajinka, která žije v Litoměřicích a pochází z Dubna. A pojede se 16. srpna. Copak zvědavá jsem byla, ale strach jsem měla z cesty, přece jenom se o Ukrajině leccos říká. Asi před pěti lety, zrovna Ukrajinka která žila u nás ve vsi vyprávěla jak ji přepadli a obrali o peníze, když se jela podívat domů na Ukrajinu. Měla jsem tedy hodně strachu. Vymlouvala jsem se na různé věci. Na to, že jsem již starší, mám vysoký tlak a tak podobně.

Podotkla jsem, že bych možná jela, kdyby s námi mohla jet moje dcera, že bych byla jistější, protože dcera je lékařka. Ale dcera byla v Portugalsku. Ale moje neteř, to je organizátorka, datum odjezdu přeložila na 9. září kdy už také mohla jet moje dcera a bylo to. Přestože přišlo díky manželovi mé neteře cesta byla dobrá. Je to úžasný řidič. Jel skoro celou cestu sám a velice dobře. Jeli jsme tedy, neteř s manželem moje dcera já a ta Ukrajinka Ira.

Do Dubna jsme přijeli v jednu hodinu v noci. Vzbudili jsme kamarádku Ukrajinky a ta nás odvedla do hotelu. Přestože mají otevřeno do 24. hodiny byli jsme přijati vstřícně i v 1 v noci. Ráno na nás v hotelu čekaly 3 ženy které jsou členky spolku volyňských Čechů v Dubně „Stromovka“. A tyto ženy nám zajistila právě kamarádka naší Iry. Byly to paní Ponomarenko, paní Marie a Emilie jejichž příjmení si nepamatuji. Paní Emilie nabízela, že mají ve spolku pěvecká a taneční soubor, že mají i české kroje ve kterých vystupují a že by klidně přijeli vystoupit na náš celostátní sraz volyňských Čechů. Litovala, že u nás sraz proběhl těsně před tím než mi jsme odjeli na Ukrajinu. Napsala mi svou adresu i email, takž pokud by měl někdo z představitelů našeho volyňského sdružení zájem, adresa je u mě.

Po přivítací debatě s námi zůstala paní Marie, která s námi jela do Mirohoště. Tam se k nám připojila paní Halina, bývalá učitelka v Mirohošti. Bylo úžasné, jak si Halina pamatovala v kterém domě bydlel který Čech. Takže díky jí jsme bez obtíží našli dům, kde bydlela maminka mé neteře. Já jsem sice měla plánek Mirohoště s označením domů kde kdo bydlel od paní Jiřiny Kolářové, ale v přítomnosti paní Haliny jsme jej nepotřebovali.

Neteř byla velice dojata a spokojena a neustále vzpomínala na vyprávění své maminky, snad celý den naší návštěvy. Já osobně jsem také byla spokojena. Měla jsem velice dobrý pocit z radosti

neteře. Ovšem další dobrý pocit jsem měla z tohoto: V roce 1997 jsem navštívila Mírohošť se zájezdem. Navštívili jsme s bratrancem dům kde se narodil náš otec. Bratr říkal, že dům chátrá, nic se tu nedělá a je to tak jak to opustili. K mé velké radosti tu teď bydleli stejní majitelé a dům velice pěkně opravují. Měli radost z opětovného setkání jako já. A přestože uběhlo 16 let od mé poslední návštěvy všichni jsme se poznali. Naproti tomu můj rodný dům už oněch 16 let v demolici a pořád není zbourán. Rodný dům mé matky už je zbourán léta.

Po návštěvě rodného domu mého otce jsme odjeli na hřbitov. Hřbitov byl sice vysekán, ale udržován pochopitelně není. Hrob našich prarodičů jsme našli, zapálili svíčky, položili květinové dary a odjeli se smíšenými pocity. Víťame proto velice nápad paní Kolářové postavit tam slušný pomníček našim předkům, které bychom si při našich návštěvách uctili.

dokončení v příštím čísle *Jiřina Vacková Linhartová*

OZNÁMENÍ

Přání - Vážení přátelé, rodáci z Volyně a vaši potomci, jmenuji se Věra Gajdošová, rozená Ptáčková a moje maminka rozená Hamáčková pocházela z Terešova. I když jsem navštívila mamčino rodiště na Ukrajině, tak tam z rodiny, ani z příbuzenstva, ani na zbytku českého hřbitova bohužel už nikdo není a tak prostřednictvím tohoto Zpravodaje, bych ráda poznala, alespoň ty kteří žijí zde v Česku, nebo na Moravě a narodili se též v Terešově, kolem roku 1928 případně jejich potomci, nebo příbuzní a znali moji mamku Marii. Ráda bych se osobně seznámila, případně prohlédla vaše foto z té doby.

Po případném tel. kontaktu na čísle 725 104 145, nebo na e-mailovou adresu *dusan.gajdos@email.cz* bychom se v letních měsících mohli navštívit. Tak na brzkou shledanou *Věra*.

I přes velkou pomoc čtenářů nám stále ještě chybí dvě čísla **Věrných strážů**. Jsou to výtisky č. 2/1946 a č. 42/1947. Než je nabídnete, přesvědčte se prosím, jestli jsou skutečně ve svázaném ročníku obsaženy.

Děkujeme redakce **Informace** pro členy regionu **Rakovník**. Členské příspěvky můžete uhradit na těchto adresách:

Václav Porázik, Kolečov 61, 27004 Hořesedly, tel.: 724 151 280 a Josef Krouský, Zd. Štěpánka 2039, 269 01 Rakovník, 313513875

Josef Krouský

Region Praha oznamuje, že se prosincové setkání regionu plánované na den 11. 12. 2013 mimořádně **RUŠÍ!**

M. Průšová

Oznamujeme všem členům SČVP, že pan **Josef Holec** nabízí zasílání volyňské literatury do celé ČR pouze za cenu výtisku + poštovné!!! Adresa pana Holce je následující: **Josef Holec, Dukelská 1964, 438 01 Žatec; tel.: 415 711 614; 722 914 980.**

Využívejte této Pepičkovi velkorysě nabídky!!! *Lubomír Sazeček*

Historicko - dokumentační komise Sdružení Čechů z Volyně a jejich Přátel (HDK SČVP) si Vás tímto dovoluje pozvat na kurz genealogie, který se bude konat v sobotu 8. ledna 2014 od 10:00 hod. V hotelu Legie, Sokolská 33, Praha 2 (zastávka metra I. P. Pavlova). Ve čtvrtém patře v zasedací místnosti Československé obce legionářské.

Za HDK Roman Štěr

Výzva pro členy Občanského sdružení vlastníků pozemků na Volyni odebraných sovětskou vládou v roce 1939

I. Žádáme ty členy kteří mají přesídlovací doklady (rodičů, prarodičů), aby je v čitelné kopii poslali na adresu :

Alena Pavlicová, Zaječí 483, 69105

Jsou to tyto doklady: 1) list o přesídlení

2) soupis zanechaného jmění

(originály jsou v ruštině a češtině)

II. Členové, kteří nemají přesídlovací doklady, aby poslali podklady pro dohledání těchto dokumentů v archívech na adresu :

Ing. Jan Pavlica, Zaječí 483, 69105

Požadované údaje: příjmení, jméno, bydliště (Ukrajina), okres - rajon, oblast, rok narození, rok/měsíc přesídlení toho, kdo byl přesídlován.

Jedná se o všechny ty, kteří žili na území Západní Volyně - Polsko do 17. 9. 1939, tj. do doby okupace Západní Volyně Sověty.

Nezapomeňte uvést v obou případech I. a II., kontaktní údaje

odesílatele, nebo osoby zplnomocněné k zastupování: adresu, telefon, email.

III. Upozorňujeme členy občanského sdružení, že naše občanské sdružení neřeší pozůstalostní záležitosti. Pozůstalostní záležitosti si řeší každý ve své rodině.

IV. Každý region na nejbližším setkání regionu zvolí své zástupce (1 až 3) do rady sdružení, kteří se budou podílet na koordinaci postupu sdružení k dosažení cíle sdružení obsažen v článku č.2 stanov sdružení. Žádáme vedoucí jednotlivých regionů SČVP o spolupráci k zajištění volby zástupců (1-3) a oznámení kontaktních údajů zvolených zástupců regionu na emailovou adresu:

pavlicova.volyn@seznam.cz

Alena a Jan Pavlicovi

SČVP na internetu

Jak jsme již několikrát upozorňovali, na internetu se můžete potkat s naší činností buď na stránkách Facebooku v otevřené skupině s poněkud dlouhým názvem Volyňští Češi, prarodiče, rodiče, děti, vnuci, právnicki přihlaste se - <https://www.facebook.com/#!/groups/114077731954780/> nebo na našich stránkách Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel na adrese: www.scvp.eu V prvním případě se jedná o možnost diskutovat, vyměňovat si informace s přáteli nebo hledat informace pomocí dotazů. Skupina má již téměř 300 převážně mladších členů, je otevřená a přináší opravdu řadu zajímavých informací.

WEB Sdružení je standardní formou internetových stránek, kam by se měly umísťovat informace trvalejšího charakteru jako jsou doposud umístěné Věrné stráže, Zpravodaje a zatím digitalizovaná volyňská literatura. V budoucnu by měly lépe fungovat stránky Aktualit a Krajanské historie, které by měly doplňovat informace ze Zpravodaje zejména, když vzniknou po vydání jeho posledního čísla. Očekávaná pružnost práce s informacemi by měla přitáhnout nové zájemce z řad těch, kteří s těmito médii častěji pracují.

Lubomír Sazeček

Naši jubilanti

region Brno: V listopadu oslavil 75 let doc. Georgij Dolinský z Brna a **prosinci** oslaví 90 let Marta Iránková z Vojkovic a 90 let také oslaví Olga Hajná z Brna. Zdraví a životní pohodu za region přeje

Lubomír Sazeček

region Domažlice: V měsíci **prosinci** oslaví 75 let Vladimír Ledvína z Horšovského Týna. Gratulujeme a do dalších let přejeme pevně zdraví, štěstí a dobrou náladu. Za region

Miloslava Chocholatá

region Cheb: V měsíci **prosinci** oslaví 65 let Václav Srp z Chebu; 80 let Rostislav Pancír z Volkova, nyní Vojtanov a 83 let Jiří Zahradník ze Straklova, nyní Cheb. Zdraví a životní pohodu za region přeje

Libuše Pancířová

region Chomutov: V měsíci **prosinci** oslaví 89 let Olga Němcová z Varkovičů, nyní Chomutov; 87 let Emilie Sršňová z Ledochovky, nyní Chomutov; 86 let Anna Pičkářová z Velatina, nyní Chomutov; 83 let Alice Denková z Maslenky, nyní Chomutov a 81 let Emilie Hloušková z Novokrajeva, nyní Kněžice u Městce Králové. Hodně zdraví a štěstí do dalších let přeje

Jiřina Kačerová a Josef Roller

region Litoměřice: V měsíci **prosinci** oslaví 75 let Renata Hyngarová z Michalovky, bytem Ústí n.L.; 75 let Slavomír Chudoba z Českého Boratína, bytem Ústě; 75 let Evžen Kolačev z Lucka, bytem Ústí n.L.; 82 let paní Helena Zemanová ze Zaržicka, bytem Ústí n.L.; 82 let Mikuláš Prošek z Mírohoště, bytem Liběšice; 83 let Světlana Chaloupková z Kyjeva, bytem Ústí n.L.; 85 let Marie Hueberová z Mírohoště, bytem Lysá n.L.; 85 let Helena Lehnertová z Mírohoště, bytem Vrbcice; 87 let Anastazie Opavová z Volkova, bytem Ústí n.L.; 88 let Lidie Bohatová z Boratína, bytem Štětí; 90 let Evženice Ružbatská z Volkova, bytem Litoměřice. Za výbor regionu Litoměřice

Daniela Zelenková, jednatelka

region Mariánské Lázně: V měsíci **prosinci** oslaví 75 Lidie Antonjuková - Ivančice, nyní Kynžvart. Za region

Jaroslav Juha

region Moravskoslezský: V měsíci **prosinci** oslaví 81 let Bohumil Samec z Dembrovky, nyní Ostrava-Poruba; 85 let Marie Klabanová z Mstěšína, nyní Suchdol n/O a 90 let Emile Kubínová z Dembrovky, nyní Krnov. Ju bilantům přejeme vše nejlepší, hodně zdraví a životní pohody do dalších let. Za region

Dr. Vladimír Samec - předs., Marie Seitlová - taj.

region Olomouc: V prosinci oslaví 90 let Václav Bouzek z Dorohostaje Českého, nyní Toverš. Jubilantovi blahopřejeme a do příštích let přejeme hodně zdraví, štěstí a životní pohodu. Za region

Miroslav Nerad předseda

region Praha: V prosinci oslaví 93 let Najmanová Olga ze Staviště, nyní Praha; 92 let Sýkorová Marie z Moštěnice, nyní Praha; 90 let Tůmová Marie z Mlynova, nyní Praha; 88 let prof. Ing. Svobodová Zoe CSc. z Užhorodu, nyní Praha; 86 let Toušková Emilie z Hulče Č., nyní Praha; 85 let Živná Marie z Holovně České, nyní Řečany nad Labem; 84 let Peterková Libuše z Bociánovky, nyní Praha. Do dalších let pevně zdraví a životní pohodu přeje

Průšová M.

region Rakovník: V prosinci oslaví 65 let Jindřich Bečvář ze Zderaze. Jubilantovi blahopřejeme a do dalších let mu přejeme pevně zdraví, štěstí a životní pohodu. Za region

Václav Porazík a Josef Krouský

region Šumperk: V měsíci prosinci oslaví 94 roků Anna Vojtišková Bačová, Kurdybáň, nyní Rapotín; 89 roků Antonie Kerchrtová Beštová, Český Malín, nyní Nový Malín a 80 let Evženie Hamplová Hajná, Dorohostaj, nyní Šumperk. Všem jubilantkám přejeme hodně zdraví, spokojenost. Za region

Jiřina Žáková

region Žatec: V měsíci prosinci oslaví 65 let Marie Krezlová - Podbořany, nyní Chomutov; 70 let Václav Kafka - Kupičov, nyní Němčany u Podbořan; 75 let Jiří Kaufman - Malovaná, nyní Podbořany; 82 let Libuše Bejšovcová - Bojarka, nyní Lužec n/Vl.; 83 let Marie Dunovská - Buršovka, nyní Malá Cernoc; 86 let Viktorie Karbanová - Podlesice, nyní Žatec; 90 krásných let se dožívá Anna Košťálová - Huleč, nyní Louny; a další 90ti letý je Antonín Mora - Kvasilov, nyní Horažďovice; 91 let se dožívá Emilie Mackovčínová - Luck, nyní Výškov u Žatce.

Všem těmto členům hodně zdraví a také všem ostatním krajanům v celé Republice přeji krásné prožití svátků Vánočních a do Nového roku 2014 hodně zdraví, štěstí, spokojenosti přeje za náš region

Kamila Ondrová a předseda ČSBS Ing. Jaroslav Vodička.

Ještě bych chtěla oznámit, že budu rušit pevnou linku mého telefonu. Kdo by chtěl volat prosím nejlépe večer, mobil 721 211 381. Kamila Ondrová, V Zahradách 2207, 438 01 Žatec.

Odešel Václav Kytl, neúnavný volyňský badatel

V pátek 1. listopadu navždy opustil svou rodinu a všechny kupičovské a volyňské přátele náš kamarád a přítel, pan Václav Kytl. V červnu mu bylo 85 let. Odešel po dlouhém trápení a krátkém pobytu v nemocnici. Jeho dlouholeté zdravotní problémy byly důsledkem šestiletého věznění v jáchymovském pekle. Bytostný optimista Václav však vězení nazýval svou „vysokou školou“. Byli tam totiž také mnozí představitelé vysoké inteligence a mladý Václav jejich vědomosti do sebe sál jako houba.

Odmalička toužil po vzdělání, a tak po absolvování polské a potom sovětské sedmiletky v Kupičově začal v Československu studovat Veřejnou obchodní školu v Postoloprtech. Tam ho zastihl únor 1948.

Spolu s několika dalšími studenty se nemohl smířit s nastupující totalitou, a tak se jich několik zapojilo do ilegální protikomunistické organizace. Vinou zrádce však byla jejich činnost prozrazena a Václav byl odsouzen k šesti letům těžkého žaláře. Celý trest si odpykal, a když byl propuštěn, mohl jako nespolehlivý pracovat jen „u lopaty“. Nakonec se mu však přece jen podařilo vystudovat průmyslovku a Institut pozemních staveb a získat kvalifikovanou práci.

Vězení pro něho mělo i další kladný důsledek. Seznámil se tam s dívkou, jejíž otec byl jeho spoluvězněm a která ho provázela celým jeho životem jako výborná manželka.

Po založení Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel se aktivně zapojil do jeho činnosti. Zajímala ho především historie. Proto také inicioval sepsání kroniky své rodné obce Kupičova a stal se jejím hlavním autorem. Byl spoluautorem i dalších dvou knih o Kupičově. Byl také iniciátorem setkání kupičovských rodáků, které

se každoročně koná. Pokud mohl, pracoval i jako člen Celostátního výboru SČVP. Zajímal se především o historii. Bylo možné se ho na cokoliv zeptat. Buď odpověděl hned, nebo věděl, kde má odpověď hledat.

Zákeřná nemoc mu však již mnoho let ztrpčovala život. Václav však její útoky statečně odrazil a mnohokrát zvítězil. Nakonec mu však došly síly a 1. 11. podlehl. Byl svátek Všech svatých. Asi se na jeho utrpení už nemohli dívat.

Milý Václave, moc nám chybíš, ale ten svatý pokoj Ti přejeme.

Miloslava Žáková

Oznamujeme, že 9. 11. 2013 byl na vojenském hřbitově v Martínovicích odhalen u příležitosti Dne válečných veteránů pomník s pamětní deskou **Josefa Ledviny** (nar. 1918 v Terešově, zemřel 2012 v Broumově). Byl účastníkem Karpatsko-dukelské operace (2x vážně zraněn), obdržel řadu vyznamenání, také Válečný kříž za statečnost. Vzpomínáme *Alice, Václav* a *Vlastimil* (děti) s rodinami.

V září 2013 zemřel ve věku 83 let pan **Jaroslav Loukota**. Pocházel z Kopče, bytem Horní Benešov. V tomto roce rovněž zemřela ve věku 81 let paní **Irena Seidlerová**. Pocházela z Moldavy, bytem Horní Benešov. Kdo jste je znali, věnujte jim tichou vzpomínku. Upřímnou soustrast všem pozůstalým projevuje za region

Dr. Vladimír Samec, Marie Seitlová

Dne 1. 11. 2013 zemřel po těžké dlouhé nemoci ve věku 85 let dlouholetý člen našeho regionu pan **Václav Kytl** z Kupičova bytem v Mašově. Upřímnou soustrast rodině vyjadřuje za region

Jiřina Kačerová a Josef Roller

Dne 4. 10. 2013 zemřel pan **Josef Zelený**, původem ze Straklova Českého, nyní Tábor.

Dne 29. 10. 2013 zemřela paní **PhDr. Alla Roubíčková** původem z Rovna, bytem v Praze.

Za region Praha vyjadřuje soustrast rodinám *M. Průšová*

Příspěvky na tiskový fond listopad 2013

reg. Olomouc: Vladimír Polák 550 Kč

reg. Moravskoslezský: Rostislav a Nina Stehlíkovi Šenov 500 Kč; Danuše Brožíková Vítkov 300 Kč

reg. Domažlice: Slavomír Lokvenc Polžice 100 Kč; Ing. Vladimír Kábrt Újezd 300 Kč; Emilie Divišová Domažlice 100 Kč; Vladimír Ledvina Horšovský Týn 200 Kč

reg. Chomutov: Antonín Roušar Droužkovice 300 Kč

reg. Praha: manž. Slavíkovi Praha 200 Kč; Václav Ledvina Němcko 100 Kč; Vladimír Kekrt Praha 300 Kč

reg. Mariánské Lázně: Lidie Antonjuková Lázně Kynžvart 200Kč

reg. Žatec: Olga Šindlerová Liběšice 500 Kč

reg. Uničov: Josef Vohralík Unčovice 200 Kč; Josef Vohralík Dlouhá Loučka 300 Kč

Oprava:

V čísle 8 a 9 Zpravodaje bylo chybně uvedeno jméno dárcce Marie Lokvencové Plzeň, správně mělo být Slavomír Lokvenc Polžice z regionu Domažlice. V čísle 9 chybně uvedeno Marie Cuhrová Praha částka 10 Kč, správně mělo být 100 Kč.

Všem členům, kteří v letošním roce přispěli na naše konto jménem výboru SČVP moc děkuji. A chtěla bych všem členům popřát příjemné prožití vánočních svátků.

Marie Nečasová

Oznamujeme také, že budeme pro naše členy distribuovat DVD s dokumentem „Volyňští“, zájemci se mohou hlásit u svých vedoucích regionů. Ti potom pošlou počty žádaných kopií šéfredaktorovi Zpravodaje. Výrobu zajišťujeme svépomocí a jedna kopie by neměla stát více než 40Kč. Ozvěte se včas.

Vážení čtenáři Zpravodaje, chtěli bychom Vám všem popřát do konce roku 2013 hlavně pohodu, krásné Vánoční svátky, hodně radosti ze života a vůbec, ať se Vám splní všechna Vaše tajná přání.

Šťastný vstup do Nového roku přeje redakce!

Upozornění! Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha č. ú.: 252001907/0300 Československé obchodní banky a.s., Poštovní spořitelna, Rožtylská 1, 225 95 Praha. Dary můžete posílat na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Podhájek 68/V, 471 24 Mimoň, mobil: 728 351 726, mail: m.necasova@seznam.cz. Prosíme, abyste neupomínali zveřejnění dárců a darů, zveřejňujeme je až po obdržení účetního dokladu. Peněžní dary neposílejte na adresu šéfredaktora. Změny v evidenci členství, adres, přihlášky nových členů, ukončení členství a dotazy zasílejte zásadně na adresu hospodářky. Děkujeme!

Tiráž: Vydává „Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel“ pro potřebu svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají autoři příspěvků. Vychází jako občasník. Šéfredaktor: Lubomír Sazeček. Příspěvky nejsou honorované, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte do konce každého měsíce na adr.: Lubomír Sazeček, Stamicova 288/3, 623 00 Brno, nebo e-mailovou adresu: sazecek@email.cz, tel.: Vodafone: 776 310 958, O2: 723 520 715. Podávání zásilek povoleno Česká pošta, a.s. odštěpným závodem Praha č.j. nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Stránky Sdružení vlastníků pozemků: www.vpnvosv.cz, Stránky SČVP: www.scvp.eu, **Toto číslo vyšlo 05. 12. 2013**